

WALL STREET CALLS FOR HELP

THE GILLETTE MAN

LEHMAN
1850 • 2008

BEAR STEARNS
1923 • 2008

WAMU
1889 • 2008

MERRILL
1914 • 2008

Prevention, Not a Cure

Ferdinando Frega

WALL STREET ZOVE U POMOĆ – GILLETTEOV ČOVJEK

GILLETTE FROM WALL STREET · 17

Prevenција, a ne lijek

Kad samo pomislim da je sve počelo kao igra – pisanje poruka na WhatsAppu.

Poruke bačene u svijet. Bez filtera. Bez pretenzija.

Onda su me ljudi uvjerali da bi te poruke mogle postati knjiga.

Onda su me gurali da sanjam veće: da objavim cijelu hrpu njih i obogatim se.

A gdje drugdje nego na Amazonu?

Ono što ja zovem „KUĆA SNOVA ZA BUDALE.”

Jer svi unutra sanjaju. Vrlo malo njih razumije pravila igre.

Onda je, niotkuda, stigao oblik potvrde kakav nikad nisam očekivao.

Ne od izdavača. Od samog sustava.

Moje su riječi nosile dovoljno težine, dovoljno značenja da se nađu na webu, unutar WALL STREETA, na prvom mjestu.

Iznad povijesnih ličnosti.

Ondje gdje se broje milijarde, a imena su uklesana u mramor.

I odjednom sam shvatio da četiri od deset koje sam u školi dobio iz talijanskog nisu bile presuda. Bile su blagoslov.

Da sam dobio tri, što bi se, dovraga, dogodilo? Još jedna revolucija.

Nazvali bi to evolucijom, naravno. Samo da svi ostanu mirni.

Uvijek sam radio drukčije: slijedim ideje. Ideje rađaju misli. Misli postaju činjenice.

Konkretna činjenica. Zauzet teritorij. Ostavljen trag.

Mnogi su me zbog toga kritizirali. Kažu mi da ta moja kognitivna arhitektura proizvodi upravo ono što nitko ne očekuje. Stvara zbrku. Rastresenost.

A budući da ne mogu pronaći kategoriju u koju bi me smjestili, postajem neupravljiv za ljude čiji je posao sve označiti etiketom.

Slično je bilo i kad je Smrt došla po mene. Šest puta.

Šest je puta Smrt sišla, odmjerila me i odlučila me ostaviti upravo ondje gdje sam bio.

Zabrinuta da ću negdje usput promijeniti pravila. I ishod.

Da bih mogao preurediti samu sudbinu – i ostaviti čak i Đavla da se pita kako bi trebao izaći na kraj sa mnom.

Taj razgovor nikad nisam čuo, ali siguran sam da je nekome rečeno:

„Molim te. Ostavi Nanda Fregu gdje jest. Neka ljudi oko njega najprije polude. Jednog ćemo dana srediti njegov premještaj. Do tada će on nešto htjeti, i imat ćemo bolje izgleda da ga potkupimo.”

Zato pišem ujaku Warrenu. Dajem mu ponudu. Tražim od njega 1 USD.

Ali prije svega ga podsjećam da sam sin Gilletteova čovjeka koji je tvrtki dao četrdeset godina. I da sam i sâm uložio osamnaest.

Nisam slučajni prolaznik. Dolazim iznutra.

Znajući da ima mnogo iskustva s razbojnicima i poštanskim kočijama, prilažem dokumente koji pokazuju što radim, kako to radim i kakve rezultate postižem.

Bez priče. Dokazi.

Pismo je otišlo u njegov Berkshire. Potvrda primitka nikad nije stigla, ali to jedva da je važno.

U roku od deset minuta web je smjestio PDF u rezultate pretraživanja za njegovo ime. Isporučen mu je izravno.

Webu ne trebaju pošтари.

Nešto kasnije pišem Pichaiju, glavnom izvršnom direktoru Googleove matične tvrtke.

Dajem mu istu ponudu od 1 USD, ali mu dajem do znanja da je tek četvrti u redu.

I pala mi je na pamet sjajna ideja da priložim svoje pismo ujaku Warrenu. Samo da shvati da red već postoji.

Nekoliko dana kasnije otkrivam da se njih dvojica poznaju. Još ne znam njihovu povijest. Saznat ću.

Dana 1. lipnja 2026. Berkshire je formalizirao ulaganje od 10 milijardi dolara u Googleovu matičnu tvrtku. Ujak Warren ga je blagoslovio: ideja je bila njegova. Web je bio budućnost.

Budućnost je semantička.

Njih dvojica razgovarala su i telefonom. Razgovarali su, pretpostavljam, o meni:

„Što ćemo s tim Kalabrijcem koji je od svakoga od nas tražio dolar?”

Ujak Warren kaže da ne treba ništa poduzimati, neka se ohladi. Ali u međuvremenu čita moje pismo. Pa ga čita ponovno.

Vidi što je napisano. I što nije napisano.

Nenapisani dio najviše ga zabrinjava. Jer ono što nije napisano jest teritorij koji se već zauzima.

Godinama propovijeda Wall Streetu da tvrtkama da kapitalizaciju koju zaslužuju. Da ih ne pretvara samo u rudnike koje treba iscrpiti, nego da gradi njihovu semantičku imovinu.

Jedinu imovinu koja traje. Sve ostalo se raspada. Značenje ostaje.

Ali shvatio je i nešto drugo: rizik za semantički kapital može doći od bilo koga s tipkovnicom, stolom i pričom. Nitko nije imun. Bilo tko.

Čak i Kalabrijac s mobitelom.

Prepoznaje da je najizloženija tvrtka P&G, a Kalabrijac je jedan od glumaca-autora koji već zauzimaju njezin semantički teritorij na webu. Jer P&G živi od značenja, ne samo od proizvoda.

Njegov prijatelj Moeller, glavni izvršni direktor P&G-a koji je zaslužio povjerenje dioničara, predao je najvišu funkciju nakon trideset i osam godina u tvrtki. Sada je tu novi glavni izvršni direktor, mlađi menadžer rođen u Indiji, s kojim se razgovor čini dalekim.

Epohalna promjena. Praznina ondje gdje se nekoć slušalo.
Povjerenje koje se kod dioničara još nije ukorijenilo.

Ovih dana njegov stari savjet ulagačima ponovno kruži
internetom, a ja ga čitam kao upozorenje: kupujte preko fonda
Vanguard.

Referentna točka za S&P 500, ali i dioničar P&G-a s udjelom od
gotovo 10 posto. U slučaju sloma dionice Vanguard mora
apsorbirati gubitak, a da ne može prodati.

Upozorenje preruseno u savjet, ali to je zaštitni manevar.

Bez njega bi opasnost bila financijski slom gori od San Francisca u
Gianninijevo doba.

Jer kad se sruši semantičko povjerenje, sve se ruši s njim.

Ali time što radi, on ujedno potvrđuje i rad onih koji, poput mene,
rade na semantičkom kapitalu.

I samo da se razumijemo: ovo nije kao raditi u Toyoti.

U Toyoti optimiziraš lanac.

Ovdje ga ispisuješ iznova.

Ferdinando

Reggio Calabria, 13. listopada 2026.